

произнесж иметоти предъ челоѣцы неблагоуазумны и злословны. Недія ны заведи на вратата на една градина, презъ които та изнесохмы на излѣзване; влѣзохмы и като прегледвахмы тайноститѣ на адскія този домъ, виковетѣти стигнахж до нашия слухъ, какво стана послѣ ты знаешъ вече.

Лицето на Юна станж румяно; ты погледж на Главка като че искаше съ очи да му изрази благодарността си; въспоминаніята за жалостнитѣ случки не и позволявахж да говори.

— Ела, мило мое момиче, рече найподирь съ любезенъ тонъ на Тессалійката.

Не ти ли казахъ азъ че ще ма имашъ като пріятелка, като сестра, но ты надмынж надѣждитѣ ми, ты ма избави.

Малка работа! отговори Недія хладнокровно безъ да са помръдне отъ мѣстото си.

— Е, не ми доде на ума, рече Юна, азъ трѣба да додѣ притебе и отиде на онуй мѣсто на ладіята, дѣто съдѣше Недія, прегърнж я и я цалуна съ увлеченіе.

Нея зарань Недія бѣше необыкновенно блѣдна, и милваніята на прекрасната неаполитанка увеличихж още повече блѣдността на лицето ѝ.

— Но какъ, попыта изнизко Юна, можиты да предостынишь опасността ми? познаваше ли ты какъвъ е египтянитѣ?

— Да, познавахъ злонаравіето му.

— Че какъ го ты познаваше?

— Бѣхъ робыня въ къщата на хора развратны, които бѣхж въ благоволеніе у египтянина.

— Бывала си слѣдователно въ къщата му защото познаваше добръ потасанныя входъ. — Проваждахж ма тамъ за да свирѣж на лирата. отговори Тессалійката смутена.

— И са опази огъ порока, какъто сега избави и мене? попыта Неаполитанката изнизко за да не чуе Главкъ.

— Госпоже! азъ нито хубость, нито богатство имамъ; азъ съмъ робыня слѣпа; тѣзи ми свойства сж найвѣрната защита.

Болезненъ, гордъ и гнѣвенъ бѣше гласътъ на Недія ако и да са отговаряше повидимому съ смиреніе. Юна, като помысли че такъвзи разговоръ може да я огорчава, млъкнж когато ладіята имъ жлѣзваше въ морето.

— Исповѣдай Юно, рече Главкъ, че заранята е прекрасна, и шраиво имахъ дѣто казахъ че не трѣба да оставаме въ стаятати. Какъ ти немахъ ли право?